

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 109.953 van 2 september 2002
in de zaak A. 125.943/IX-3466.**

In zake : Jean-Pierre STRICK,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. VAN EECKHAUT,
kantoor houdende te GENT,
Recollettenlei 41

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken,
die woonplaats kiest bij
de Federale politie Algemeen Commando DGP/DPS,
gevestigd te BRUSSEL,
Fritz Toussaintstraat 47.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe VAKANTIEKAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Jean-Pierre STRICK op 23 augustus 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen van het ministerieel besluit van 20 augustus 2002 waarbij hem de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege wordt opgelegd;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 augustus 2002, om 11.00 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, van advocaten P. VAN EECKHAUT en F. VROMAN, die verschijnen voor verzoeker, en van adviseur E. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur H. COLIN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat met het bestreden besluit van 20 augustus 2002 verzoeker vanaf de kennisneming van het besluit, bij wege van tuchtmaatregel van ambtswege wordt ontslagen uit zijn ambt van commissaris bij de federale politie; dat die beslissing ter kennis van verzoeker is gebracht op 21 augustus 2002;

2. Overwegende dat overeenkomstig artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging bij dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden, dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en dat de zaak hoogdringend is;

Overwegende dat de schorsing bij hoogdringendheid een uitzonderingsprocedure is, die het verloop van de rechtspleging voor de Raad van State ernstig verstoort en de rechten van verdediging in belangrijke mate beperkt; dat derhalve op die procedure slechts een beroep kan worden gedaan in de enkele gevallen dat het spoedeisend karakter van de zaak hetzij voor iedereen duidelijk is hetzij door de verzoeker duidelijk wordt gemaakt doordat hij aantoonst dat een schorsing volgens de gewone procedure van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State, onmiskenbaar te laat zal komen om het door hem aangevoerde ernstig nadeel te keren in die zin dat, wanneer het nadeel pas op dat ogenblik ophoudt, het reeds niet meer te herstellen diepe sporen nagelaten zal hebben;

3.1. Overwegende, wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dat verzoeker aanvoert dat een vernietigingsarrest niet zal kunnen beletten dat hij inmiddels voor de onomkeerbare situatie zal staan dat hij “een groot stuk van zijn gezag, geloofwaardigheid en reputatie ten opzichte van zijn ondergeschikten zou verloren hebben” hetgeen voor een commissaris van de federale politie “een bijzonder grote hinderpaal vormt voor zijn verder adequaat functioneren in het korps” en

hetgeen hem ook, in acht genomen de aantasting van zijn reputatie, een onherstelbaar moreel nadeel berokkent;

Overwegende dat de hoogdringendheid van de vordering in het verzoekschrift als volgt verantwoord wordt :

"De uiterst dringende noodzakelijkheid staat vast. Immers krachtens het bestreden besluit is men overgegaan tot de uitvoering van de tuchtstraf 'ontslag van ambtswege'.

Sinds 22 augustus 2002 werd verzoeker dan ook uit de dienst verwijderd. Zelfs een gewone schorsingsprocedure zou voor verzoeker onomkeerbare gevolgen hebben (bijvoorbeeld gevolgen voor de reputatie en voor het gezag en voor de carrière van verzoeker) gelet op het feit dat het indienen van een vordering tot schorsing niet de schorsing van de tenuitvoerlegging van de tuchtstraf zal veroorzaken.

Het spreekt voor zich dat het in het belang is van verzoeker dat hij in afwachting van een eventuele vernietigingsbeslissing in dienst kan blijven";

3.2. Overwegende dat de verwerende partij erop wijst dat iemand die beroep doet op de procedure van dringende noodzakelijkheid, in zijn verzoekschrift de feiten en gegevens moet aanbrengen die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect hebben, onmiddellijk bevolen moet worden, hetgeen verzoeker niet doet, terwijl de omstandigheid dat een ontslag van ambtswege een zware straf uitmaakt, nog niet betekent dat de uiterst dringende noodzakelijkheid evident is;

3.3.1. Overwegende dat de verwerende partij terecht opmerkt dat de vordering niet evident hoogdringend is omdat zij gericht is tegen een zware tuchtstraf; dat immers voor de beoordeling van de hoogdringendheid de vraag niet is of de verzoeker zwaar getroffen wordt door de bestreden beslissing, maar enkel of een schorsing volgens de gewone procedure te laat zal komen om nog soelaas te bieden;

3.3.2. Overwegende dat verzoeker -overigens door middel van een uiterst algemeen gestelde verwijzing en zonder bewijsstukken-, het moeilijk te herstellen ernstig nadeel legt in de aantasting van zijn positie binnen het politiekorps waar hij tewerkgesteld is en in de aantasting van zijn reputatie; dat in het verzoekschrift evenwel op geen enkele wijze aangetoond wordt dat dit nadeel -dat hij trouwens reeds sinds 22 augustus ondergaat- reeds onherstelbare sporen zal nagelaten hebben indien de schorsing niet onmiddellijk, maar slechts binnen afzienbare tijd zou bevolen worden, na verloop van een gewone schorsingsprocedure; dat in redelijkheid niet

aangenomen kan worden dat de aandacht die nu ongetwijfeld aan verzoekers zaak gegeven wordt, op dat ogenblik reeds zodanig zal vervaagd zijn dat de genoegdoening die hij op dat ogenblik van een gewoon schorsingsarrest kan krijgen minder volledig zal zijn dan indien de schorsing bij hoogdringendheid bevolen wordt;

3.3.3. Overwegende dat de raadsman van verzoeker ter terechtzitting de hoogdringendheid van de zaak nog verantwoordt door de nadruk te leggen op de omstandigheid dat verzoeker altijd onberispelijk gediend heeft en dat hij in het kader van de onderhavige tuchtzaak ook niet preventief geschorst is geworden terwijl hij nu plots overvallen wordt door een besluit dat een uiterst negatieve impact op zijn situatie heeft; dat volgens hem dat verrassingseffect slechts deugdelijk gecontrarieerd kan worden door het onmiddellijk bevelen van de schorsing;

Overwegende dat, daargelaten de vraag of de Raad van State wel rekening mag houden met dit argument, dat niet in het verzoekschrift aan de orde is gesteld en dat trouwens ook niet concreet bewezen wordt, de Raad van State wel kan vaststellen dat die argumentatie mogelijk van aard is om het moeilijk te herstellen ernstig nadeel te accentueren, maar dat daarmee nog niet aangetoond is dat een gewoon schorsingsarrest het nadeel niet volledig zal goedmaken;

3.4. Overwegende dat verzoeker niet aantoonst dat hij zich in een situatie bevindt die een beroep op de procedure bij hoogdringendheid rechtvaardigt; dat de vordering om die reden wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twee september 2002, door :

de H. A. VANDENDRIESSCHE, staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr. V. WAUTERS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. VANDENDRIESSCHE.